

Esybinių žinutės I

Martin Kunetka

Duhové kapky

Copyright © Martin Kunetka, 2012, 2020
© Vertimas į lietuvių kalbą, Anna Aleknavičienė, 2024
© Iliustracijos, Pavla Calabová, 2020

ISBN: 978-80-909271-1-7

Ši knyga skirta tik tiems žmonėms, kurie domisi gamta ir gamtos būtybėmis ir trokšta išgirsti, ką šios būtybės nori perduoti žmonijai. Jų neatidėliotinos žinutės yra tiesiogiai susijusios su mūsų gyvenimu, ir nė vienas žmogus neturėtų jų tiesiog praleisti pro ausis. Tačiau jei kas nors nenori keistis, kai tai būtina, jei jis nori likti toks, koks yra, tegu geriau šią knygą užverčia ir padeda į šalį.

Knyga remiasi Abd-ru-shino veikalė „Gralio žinia“ pateiktomis žiniomis, kurios turi būti pagrindas vertinant bet ką.

Toliau pateikiami pasakojimai yra autoriaus patirtis. Gavęs nurodymą, jis perduoda juos toliau, vildamasis, kad jie kam nors padės.

1. Parke

Pirmąją žinutę gavau iš liepos elfo, kurio medis stovi artimiausioje parke. Tiesą sakant, su šio parko elfais susipažinau jau anksčiau. Pro medžius praeinu pakeliui į parduotuvę, ir man visada būdavo skaudu, kai matydavau, kad ant jų visur, kur tik įmanoma, smeigtukais prisegtos reklaminės skrajutės. Galvodavau, kad tas, kuris tai padarė, taip pat turėtų patirti, ką reiškia būti kažko panašaus taikiniu.

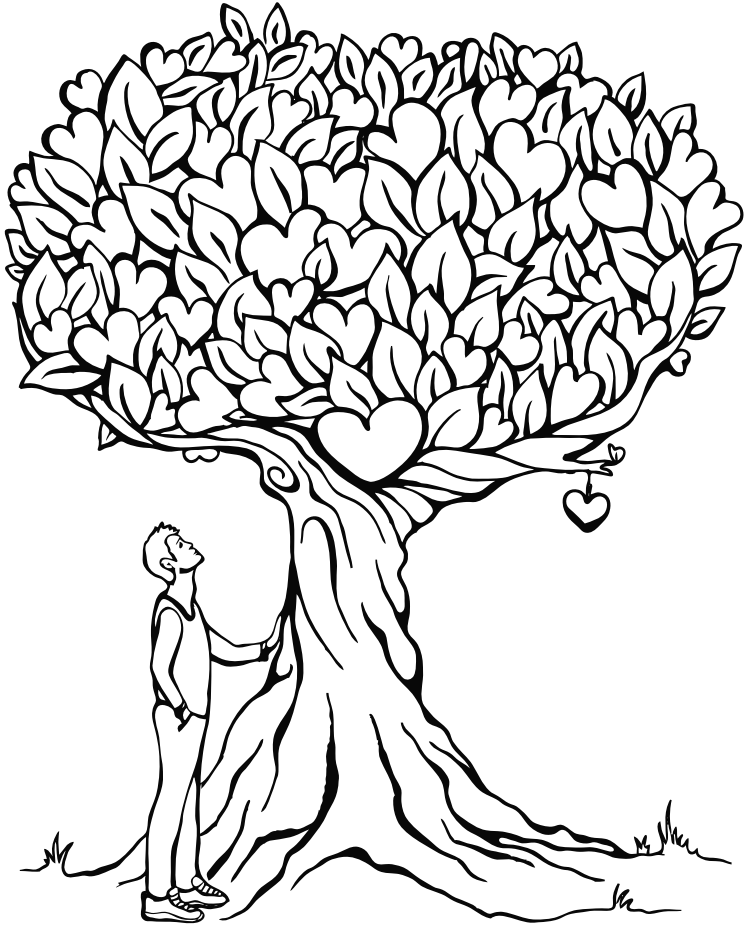
Kai pavykdavo, smeigtukus iš medžių žievės ištraukdavau ir reklamą išmesdavau. Iš pradžių tai panėšėjo į mūšį su vėjo malūnais, bet pamažu skrajučių buvo matyti vis mažiau, ir štai jau daugiau kaip du mėnesius nemačiau nė vienos. Tikiuosi, taip ir liks!

Vienas iš elfų man kažkada pasakė, kad atečiau susirinkti liepžiedžių arbatai, kai jo medis žydės. Pats tam nebūčiau ryžęsis – vis tik mieste ne kažin koks oras, o „švininės“ arbatos virti nenorėčiau – bet jeigu jau elfas man taip patarė, tai žinojo, kad jo žiedai man padės.

Bet vis tik jis pasikvietė mane dar prieš prasidedant žydėjimo metui. Vieną rytą pabudau labai anksti ir pajutau jo kvietimą. Tarsi būtų norėjęs pranešti man kažką, ką turėčiau perduoti toliau. Tad klausykite...

Aš – liepos elfas ir stoviu čia visą žmogaus amžių. Mano medis vyresnis nei dauguma jūsų. Kasdien pro mane praeina tūkstančiai žmonių, bet kas iš jų iš tiesų apie mane žino? Liūdna, kad dauguma nepastebi net šito medžio, kurį savo žemiškomis akimis gali matyti. Praeis pro šalį nudelbęs žvilgsnį žemyn, nes būtent tokia jo judėjimo kryptis, ir galva pilna savų rūpesčių. Bet kas tai per rūpesčiai!

Net neįsivaizduoji, kaip mus paglosto, kai vis dėlto kas nors kartais sustoja ir su meile pažvelgia į mūsų vainiką. Tą akimirką jis dėkoja Kūrėjui ir net apie tai nežino.

Deja, tokių žmonių reta. Ir vis dėlto į šią vietą traukia daugelį žmonių. Sėdi ant suoliukų mūsų pauksmėje, bet vietoje to, kad gėrėtųsi gamtos dovanomis, rūko, pykstasi, klausosi muzikos... O paukštelio čiulbėjimo ar lapų šnaresio mūsų vainikuose negirdi, mūsų žievės spinduliavimo nejunta.

Protarpiais pro šalį praeina žmonės ir ką nors į mus įsmeigia. Nemanykite, kad jei neturime jūsų kūno, mes neįjuntame skausmo. Aš juntu savo medžiu, nors ir kitaip nei galite įsivaizduoti.

Šaunu, kad jums padedi ir ištrauki smeigtukus, bet ne jie blogiausia. Daug blogiau, kad jūs, žmonės, visiškai užnuodijote minčių pasaulį, ir tai mus skaudina daug labiau nei galite įsivaizduoti. Kaip galime jums padėti, jeigu skleidžiate aplink save tik purvą, pro kurį niekas neprasisakverbia?

Nekantriai laukiame dviejų dienų savaitėje, kai visas šis šurmulys nurims ir jūs liksite namuose arba išvažiuosite. Iš karto kvėpuojame laisviau! Su džiaugsmu sveikiname naują rytą ir niekas mūsų netrikdo, nes jūs, tingūs žmonės, dar miegate.

Netrukus stos nauja era, ir niekas jos nelaukia su tokiu džiaugsmu kaip esybiniai. Jums bus gėda dėl to, kaip mus skriaudėte. Laimingieji yra tie iš jūsų, kurie laiku pažins ir kuriems bus dar leista ištaisyti daugybę dalykų, dėl kurių yra kalti. Mes, esybiniai, jums padėsime – kitaip net nemokėtume. Ir dabar stengiamės jums duoti, tik jūs neimate.

Kasmet paruošiu tiek žiedų, kurie išgydytų jus geriau nei jūsų vaistai, bet su liūdesiu turiu numesti juos žemėn, nes niekas jų neateina. Jaučiu nuoširdų džiaugsmą, kai kas nors retkarčiais čia sustoja ir keletą žiedų nusiskina. O jei dar, tai darydamas, su meile pagalvoja apie gamtos dovanas, vėl akimirkai patikiu geresniais žmonių laikais.

2. Rožytė

Mes nusipirkome gėlytę. Ji atkeliavo pas mus būdama maža rožytė, bet dėl esybinio stropumo ėmė augti, tad teko persodinti ją į didesnę vazoną.

Nors jos elfas yra daug mažesnis už rožės krūmo elfą, bet tai nereiškia, kad jis neturi mums ką papasakoti. Juk išminties nelemia dydis ar amžius. Jis perdavė šią žinutę netrukus po to, kai „persikraustė“ į mano namus...

Esu mažas elfas ir rūpinuosi maža gėlele už lango. Gėlės klesti ten, kur vyrauja meilė ir harmonija. Mums patinka Šviesa, ir ne tik saulės. Kai aplink mus tvyro ramybė, galime jai atsiverti ir pasisemti jėgos sau ir augalui. Tačiau kai aplink mus žmonės ginčijasi, skleidžia blogas mintis ir blogą nuotaiką, turime užsisklęsti, kitaip kentėtume. Taip pat miesto triukšmas, automobiliai ir neharmoningi garsai, kuriuos jūs vadinatė muzika, mus labai trikdo. Vis tiek stengiamės dirbti, bet mums nelabai sekasi ir iš to negauname tikrojo džiaugsmo.

Tačiau jaučiame jūsų meilę, ir iš jos galime pasisemti daugybę jėgų. Be to, kai į namus srūva jėga per maldos valandą arba dvasinius pokalbius, galime atsiverti ir gauti pastiprinimą.

Turėtumėte daugiau klausyti esybinių, kokius augalus galite auginti. Džiaugsimės galėdami suteikti jums grožio, tačiau kai kuriems augalams čia nėra tinkamo spinduliavimo ir, nepaisant visų mūsų pastangų, jie neauga.

Daug ką daro ir vanduo, be kurio nebūtų gyvybės. Jūsų miestuose jis negyvas, ir mes galime jį panaudoti tik grubiai-materialiajame lygmenyje. Jei žmonės žino apie akmenų galią, jie gali mums padėti – kalnų krištolas valo ir suteikia energijos. Saulėje jis daro stebuklus.

Mes mielai puošiame jūsų namus, sodus ir gatves, bet turite mums padėti, kitaip nedaug tesugebėsime. Skleiskite aplink save grožį, meilę ir harmoniją, ir pamatysite, kad visi esybiniai jūsų aplinkoje tik klestės. Būkite džiaugsmingi, nes niurzgumas, pyktis ir neapykanta tik naikina, kol galiausiai nužudo visą gyvybę ir viltį. Ar žinote, kiek elfų turi kęsti jūsų nuotaikas, negalėdami nieko dėl to padaryti? Turite laisvą valią ir mes ją gerbiame, bet kodėl esate tokie, išties nesuprantame. Džiaukitės, o visa kita ateis savaime. Šviesa pasirūpins visomis būtybėmis, kurios į ją krypta. Pažvelkite į augalus, kaip jie auga aukštyn. Darykite taip pat, ir laimė apglėbs visą pasaulį. Nekantriai laukiame bendradarbiavimo su jumis. Nekantriai laukiame laiko, kai apie mus žinosite. Galėsime jums daug ką parodyti. Stenkitės bendrauti su esybiniais, net jei jų nematote ir negirdite. Vidumi mus vis tik galite pajusti, ir mes mielai jums padėsime.

3. Lyja

Lijo. Tiesą pasakius, visą dieną buvo debesuota, bet tik vakare pagaliau prasidėjo ilgai lauktas lietus. Galbūt žmonės dėl to ir murmėjo, bet gamta jį sutiko su dėkingumu – atėjo laikas vėl šiek tiek apsivalyti.

Tačiau kaipgi tas apsivalymas vyksta? Niekas nenutinka savaime, todėl ir šiame darbe galime ieškoti esybinių. Čia jie buvo mažyčiai ir kiek didesni, su sparneliais, jų buvo didžiulis pulkas. Vos tik prasidėjo lietus, jie entuziastingai ėmėsi darbo ir uoliai šveitė viską, kas pakliuvo jiems po ranka. Tik vienas iš jų sustojo. Ne dėl to, kad nenorėtų dirbti, bet tam, kad perduotų žmonėms šiuos žodžius.

Esame lietaus būtybės ir valome jūsų žemes ne tik grubiai-materialiai, bet ir subtiliai-materialiai. Didelę netvarką padarėte šiame lygmenyje ir prireiks ilgo valymo, kol Žemę vėl bus galima pavadinti švaria.

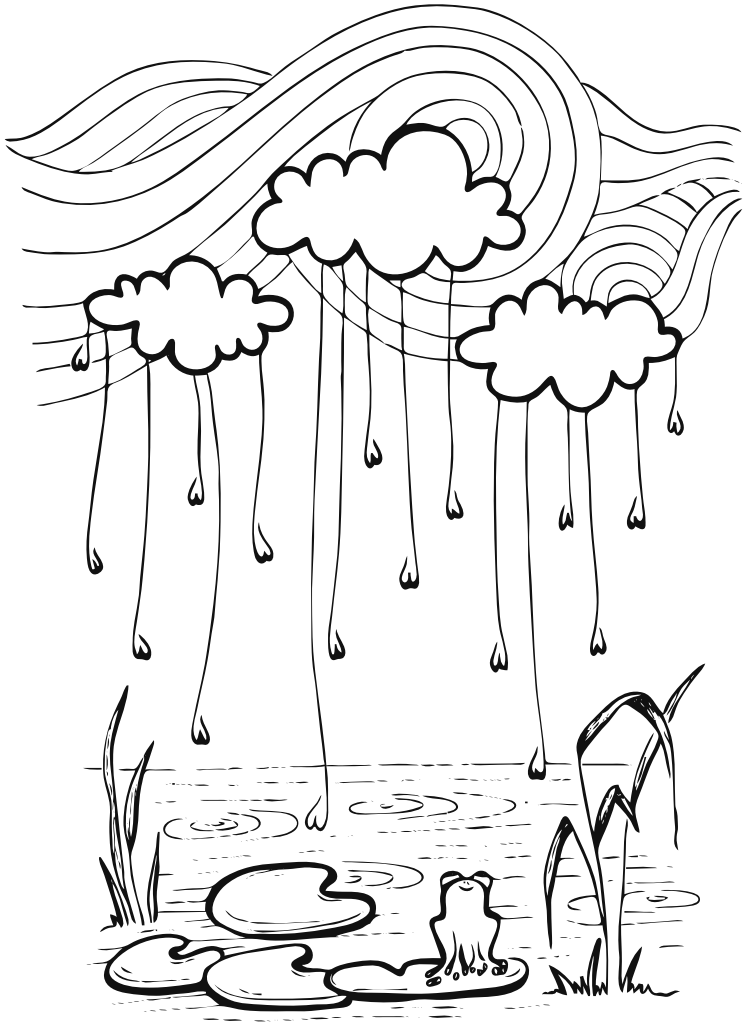
Gijos minčių, kuriomis jūs nebegyvenate, išdžiūsta, tačiau pačios savaime jos neišgaruoja, bet lieka gulėti ant žemės kaip nuodingos žalios apnašos. Ir šį po jūsų likusį purvą – taip, purvą, nes jūsų mintys nėra tyros – valome.

Mielai nuplautume jį galinga vandens srove kartą ir visiems laikams, bet taip sunaikintume visą gyvybę, bet to nenorima. Todėl turime veikti atsargiai. Ten, kur ateityje turi būti išsaugota gyvybė, tiekiame drėgmę – nei per mažai, nei per daug. Tačiau kai kurios vietos išdžius, ir ten tiekti vandens neturime teisės. Jūsų Žemė apskritai bus daug sausesnė nei kad ją pažįstate dabar. Todėl vandenį vertinkite kaip didžiausią dovaną, kurią esybiniai jums begali suteikti! Be jo gyvybės nebūtų.

Apskritai, ar dar žinote, koks skanus yra tyras šaltinio vanduo? Ar jau seniai tai pamiršote, nes užnuodijote beveik visą vandenį ir dabar turite jį gerti? Nemanykite, kad savo chemikalus paprasčiausiai nuplaunate į kanalizaciją ir jie ten pasilieka. Ne, šios medžiagos įsisunkia į dirvožemį ir išgaruoja į debesis. O mums *tenka* dirbti su tokiu vandeniu, kuris, tiesą sakant, mus šiek tiek degina.

Su džiaugsmu medžiams, gėlėms, laukams ir pievoms atneštume šviežio, krištolo skaidrumo vandens, tačiau negalime. Ilgai užtruks vandens ir oro valymas, nes šioje srityje labai prasikaltote.

Tačiau dabar tam atėjo galas. Tiems iš jūsų, kurie išliks, norime duoti vieną patarimą: saugokite vandenį kaip brangiausią dalyką pasaulyje. Ir išmokite jį branginti! Tada mes, esybiniai, duosime jums jį džiugiai ir su meile.

4. Gyvybė žolėje

Ką tik grįžau, bet prie namų dar šiek tiek grūmiausi su skėčiu, kai žvilgsnis užkliuvo už žolės lopinėlio tarp šaligatvio ir kelio. Jis buvo išties nedidelis matuojant žmogiškaisiais matais – vienas medis ir keli kvadratiniai metrai žolės.

Vis dėlto tas plotelis atrodė kažkoks gyvas, ir ne tik dėl žolės, kuri lyjant lietui buvo itin ryškiai žalios spalvos. Galvoje šmėtelėjo mintis, kas gi šiuo metu ten, apačioje, vyksta, ir tuoj pat į tai sureagavęs į mane kreipėsi nykštukas. Jis atrodė labai svarbus ir užsiėmęs, tarsi vadovautų mažų mažiausiai visai karalystei. Bet tai buvo linksmas reginys, nes šiaip jis buvo nuoširdus esybinis, kuriam iš tiesų rūpėjo jam patikėto žemės lopinėlio gerovė. Tik ant žmonių jis šiek tiek pyko. Bet kas galėtų jį kaltinti?

Aš esu nykštukas ir rūpinuosi šiuo žolės lopinėliu. Tavo akimis jis gali atrodyti mažas, bet patikėk manimi, čia yra darbo visai dienai. Dabar kaip tik lyja, todėl turime nuvesti vandenį į žemę, kad dirvožemis kaip reikiant sudrėktų ir augalai galėtų iš jo sugerti vandenį per kelias ateinančias dienas.

Jei tik jūs, žmonės, matytumėte, kiek daug gyvybės yra čia, apačioje, net ir tokiam mažame žemės lopinėlyje, nevaikščiutumėte taip abejingai. Jums nerūpi žolės lopinėlis, bet tai nereiškia, kad jis mažiau vertingas nei, tarkime, medžiai ar upės. Apsižvalgykite gamtoje ir pamatysite, kad ji žalia. Bent jau ten, kur jos dar nesunaikinote. Tai kodėl savo miestuose taip menkai vertinate šią spalvą, kad visur turite tik namus ir kelius?

Jei kiekvienas iš jūsų kasdien rastų bent kelias akimirkas ramiai stebėti žalią gamtą, pajusti tą grožį ir gyvybę, apie nieką

tuo metu negalvojančiam, jums tuoj pat pasidarytų geriau ir jaustumėtės laisvesni.

Bet jums tai tikriausiai nieko nereiškia. Visur jums reikia ką nors turėti, kiekvieną žemės lopinėlį norite išnaudoti savo pastatams, todėl vejoms vietos beveik nelieka. Tuo labiau jos turėtų būti jums vertingos, tai kodėl dar ir tuos lopinėlius trypiate? Ar jums neužtenka šaligatvių? Miške ar pievoje yra kitaip – ten pramintiems takeliams yra vietos. Bet čia, mieste, galėtumėte išmokti vaikščioti šaligatviais. Juk ir jums rasoti žolės stiebeliai turėtų patikti labiau nei purvinos balos, kurios susidarė tose vietose, kurias jūs ištrypėte.

Naikinate gamtą ir dažnai taip apsunkinate mūsų darbą, kad nė nebežinome ką daryti. Tuomet turime eiti pas medžių elfus ir prašyti jų patarimo. Mielai klausomės jų žodžių. Jie visada mus išklauso ir padeda. O jei negali, bent jau mus pralinksmina ir padrąsina, kad mums nebūtų liūdna.

Medžių elfai yra išmintingi. Vakare, kai visa gamta nurimsta, mes sėdame šalia jų ir klausomės jų pasakojimų. Turėtumėte pasiklausti kartu su mumis – tiek daug sužinotumėte! Ryte toliau šias žinias perduodame kitoms būtybėms – mažiesiems esybiniams ir gyvūnėliams, gyvenantiems mūsų žolėje. Bet jie yra kaip vaikai, todėl jiems perduodame ne pamokančius žodžius, o tik tykų meilės spinduliavimą. To dar kol kas nesugebėsite teisingai įsivaizduoti.

Tačiau jums nebūtina tiksliai žinoti, kaip mes gyvename. Užtenka, jei apie mus žinosite ir mus gerbsite. Ko gero, nenorime taip jau daug. O jei dar mums ir padėsite, tai bus džiaugsmo šiame mažame žolės lopinėlyje!

5. Tavo kūnas

Tardami žodį „esybinis“, dauguma žmonių – tai yra tie, kurie apskritai tuo domisi – įsivaizduoja medžio elfą, vandens nimfą ar dar ką nors panašaus iš gamtos.

Tačiau gamtos dalis yra ir žmonių kūnai, įrankiai, kurie mums buvo patikėti. Kartais tas kūnas tarsi gyvena savo gyvenimą, ir jei nereikėtų valgyti ar gerti, gal net pamirštume, kad jį turime. Bent jau iki tol, kai jis pradėtų skaudėti, kad primintų, jog jam kažko trūksta.

Apie tai, kaip dabartinis gyvenimo būdas kenkia sveikatai, jau prirašyta tūkstančiai puslapių, tačiau kokia gi yra esybinių nuomonė, tu, kurie žino geriausiai?

Aš – esybė, kuri rūpinasi tavo kūnu. Mano darbas tau labai svarbus, nes kūnas yra brangiausias įrankis, kurį Kūrėjas davė jums jūsų žemiškajai kelionei. Tačiau mažai rūpinatės šiuo instrumentu, todėl nuolat kenčiate. Be to, sveikas kūnas jums reikalingas sveikam dvasios vystymuisi.

Daugybę įpročių turėsite pakeisti. Vienas iš jų – mityba. Valgote mažai išties svarbių dalykų, o iš viso to, ką suvalgote, didžioji dalis praeina per jus be naudos. Nustokite į maistą žiūrėti tik žemiškai. Net maža duonos plutelė gali jus pasotinti ir mažas gurkšnis vandens numalšinti troškulį.

Grubiai-materialusis kūnas, savaime suprantama, reikalauja grubiai-materialaus maisto, bet išmokite pagaliau justi ir aukštesnius dalykus. Mums, esybiniams, mūsų darbui reikia visų energijų.

Įsivaizduokite tą laikmetį, kai kiaušinis lėkštėje žmonėms buvo šventė. Bet tai buvo kiaušinis vištos, kurią augino su meile ir natūralioje aplinkoje, kurios nemaitino jokiais chemikalais ar

dirbtiniais pakaitalais. Ir žmonės buvo už tą kiaušinį dėkingi, *išties* dėkingi. Jie nebūtinai meldėsi prieš pradėdami valgyti, ir vis dėlto tas kiaušinis buvo palaimintas, nes jie meldėsi jutimu. Ne-nuostabu, kad jis pasotino, teikė jėgų.

Kita didelė jūsų yda – tinginystė. Vieni norėtų visą dieną nesikelti nuo sofos, todėl sukūrė tūkstančius išradimų, kiti, trokšdami „tobulo“ kūno arba neturėdami kitokių gyvenimo tikslų, pervargsta ir tuo savo kūnui taip pat kenkia.

Sveikam kūnui *reikia* judėjimo, tačiau tai turi būti natūralus judėjimas. Vienas iš tokių judėjimo būdų yra vaikščiojimas, galite tai paimti kaip pagrindą. Ir pamąstykite apie tai, kodėl daugelio pagyvenusių darbininkų kūnas sveikesnis nei daugelio jaunų sportininkų.

Kitas jūsų nusižengimas – miego ir poilsio trūkumas. Bet tikro poilsio, o ne dykinėjimo. Juk net ir poilsio akimirkomis esate įsitempę, jaučiate įtampą, spaudimą, o galvoje sukasi įvairios bergždžios mintys. Atsipalaiduokite gi, nusiraminkite! Eikite į gamtą, ten atsisėskite ant suoliuko, apsižvalgykite aplinkui, juskite gyvenimą ir apie nieką negalvokite. Taip atsiversite gyvybinei jėgai, su kuria mes, esybiniai, padarysime jūsų kūne stebuklus. Tačiau jei jai neatsiversite, neturėsime su kuo dirbti.

Žinoma, ne visada turime teisę jūsų negalias gydyti. Taip yra tada, kai jūs turite palikti šį pasaulį. Jei tas išėjimas yra per ankstyvas dėl jūsų pačių kaltės, arba jei jis turi apsaugoti jus nuo tolesnių prasikaltimų, mes dėl to liūdime. Bet tokie yra geležiniai Dievo valios dėsniai, valios, kurią mes vykdome. Pasaulių Viešpats dovanuoja jums kūną, o mums suteikia jėgų, kad galėtume dirbti. Ką su tuo darysite, priklauso tik nuo jūsų pačių. Tačiau vieną dieną turėsite už tai atsiskaityti.

Todėl patariame jums: labiau rūpinkitės savo kūnais! Mes nuolat stengiamės jums perduoti patarimus, kas jums būtų naudinga, bet jūs mūsų raginimams esate akli ir kurti. Nebūtinai turite mus matyti ar girdėti, bet pasistenkite pajusti, ką norime jums pasakyti, ir pamatysite, kad tuo pirmiausia padėsite patys sau.

Turinys

1.	Parke	7
2.	Rožytė.....	10
3.	Lyja	12
4.	Gyvybė žolėje.....	15
5.	Tavo kūnas	17
6.	Laukymėje.....	19
7.	Vakaro debesys	21
8.	Apvalanti audra.....	23
9.	Vyriausiasis elfas.....	24
10.	Žinia iš toli	27
11.	Žvakės liepsna	30
12.	Ūsuoti veidai	32
13.	Debesų uždanga	35
14.	Gyvas vanduo.....	37
15.	Mūzos prisilietimas	41
16.	Gyvenimas po žeme.....	43
17.	Lysvė, pilna daigų.....	45
18.	Akmeninė figūra.....	47
19.	Krašto sergėtojos šaukimas	49
20.	Baigiamasis šaukimas	51

Martin Kunetka
Esybinių žinutės I

Versta iš originalo čekų kalba „Vzkazy bytostných I“, išleisto leidyklos Fénix.

Visos teisės saugomos. Jokia šio leidinio dalis negali būti atgaminama jokiais priemonėmis be išankstinio raštiško leidėjo sutikimo.

Iliustracijos (viršelio ir vidaus): Pavla Calabová

Iš čekų kalbos vertė: Anna Aleknavičienė

Grafinis dizainas: Martin Kunetka

Maketas: Martin Kunetka, teksto šriftas Andulka

Išleido: Martin Kunetka – Duhové kapky, 2024 m., 4-asis leidyklos leidinys

Pirmasis leidimas, 58 puslapiai

Spausdino: Tribun EU s.r.o., Cejl 892/32, Brno, Čekijos Respublika

ISBN: 978-80-909271-1-7

www.knihy-kunetka.cz

www.duhovekapky.cz